

en constant Race tilstede; saa at der er Haab og Sandsynlighed for, at det vil kunne lykkes om ikke altfor lang Tid at see det Maal naaet, man i den senere Tid har stillet sig for. — Men det ærede Mindretal sagde idag, at den offentlige Mening forlængst havde fordømt Stutteriet, og henviste i den Henseende til de forskjellige Lovforslag, som vare blevne drevne igjennem, eensaa i begge Thing. Men de Herrer glemme een Ting, og det er det, at de aldrig have haft Regjeringen med sig. De have altid haft Regjeringen imod sig, idet der fra Regjeringens Side er blevet holdt paa, at man ikke burde bortkaste Stutteriet, hvorimod der navnlig af min ærede Forgænger i Ministeriet (Daffner) ifjor blev udtalt, at han var villig til at gaae ind paa en noget forandret Ordning af det, og det er navnlig dette Løfte, jeg ved dette Lovforslag har søgt af indfrie. Jeg troer ikke, at det er forstandigt nu at ville kræve saa Meget, at man atter her skal have Regjeringen imod sig. Jeg troer, det er forstandigt fra alle Sider at see at enes om en Ordning, der kunde træde istedet for den, der nu bestaaer ifølge Loven af 23de Januar 1862. Det er min Overbeviisning, at man ved at følge det ærede Udvalgs Mindretal gjør sig skyldig i den desværre her i Landet og da navnlig med Hensyn til Stutterivæsenet ikke ubekjendte Fremgangsmaade at spare paa Skillingen og lade Dalerne gaae; thi ved at følge det ærede Mindretal vil man bortkaste — for ikke at tale om alle de Summer, der ligge bag ved 1862 — Alt, hvad man med Repræsentationens Samtykke efter dette Aarstal har anvendt paa Stutteriet, og som andrager mindst 130,000 Rd., forinden det, som der er arbeidet benimod en constant Race, hvilket er Noget, der ikke kan betales med eller erhverves for Penge.

Jeg kommer nu tilbage til den anden Side af Sagen, som ogsaa modarbejdes af det ærede Mindretal, idet det har sagt, at der ikke er noget Menneffe, som forbyder de ærede Herrer, der ville overtage Stutteriet, at købe det og derved saaledes opretholde det. Ja, dette er meget lettere sagt end gjort. Det

forekommer mig, at, naar man huffer paa, hvad det har kostet at opretholde dette Stutteri, saa vil der foruden Rjebesummen være ikke være saa ganske Lidet tilbage, at udrede for de Herrer, der ville overtage det, og navnlig overordentlig Meget i Sammenligning med det yderst moderate, for ikke med den ærede Landsthingsmand her tæet ved at sige: det „forsvindende“, Tilskud, der forlanges af Statskassen. Det er ikke for deres private Fornøielse, at disse Mænd ville overtage Stutteriet, men de gjøre det, fordi de ansee det for at være en Sag af Bigtighed for Landet og for dem, Noget, som ifølge deres hele Livsstilling ligger dem nær; men det er sikkert nok, at den, der hoster Fordeel deraf, det vil være Landets Hestevl og ikke de Herrer Forpagtere. Er det nu ikke ogsaa i fuld Overensstemmelse med den Maade, hvorpaa Rigsdagen ellers pleier at stille sig ligeoverfor den Slags Ting, er det ikke næsten et gennemgaaende Træl i hele vor nyere Lovgivning, at Staten ikke vægrer sig ved at give et Tilskud til en Industri, som Private vise tilstrækkelig Interesse for, de ved at de selv sætte ikke saa ganske Lidt paa Spil? Er det ikke en Grundtante, der, som sagt, gaar igjennem vor hele nyere Lovgivning? Gaa til anden Industri, gaa til technische Skoler, gaa til Jisseri, gaa til Premier, som udredes gennem Landboselskaberne, gaa til, hvad De ville, saa ville De see, at det accurat er det selvsamme Princip, som der er fulgt, der foreslaaes gennemført i dette Lovforslag, kun med den meget betydelige Forskjel, at det Tilskud, som her kræves af Staten, er forsvindende i Forhold til det, som de Herrer Forpagtere maae tilflyde, medens man ellers pleier fra Statens Side at indrømme det samme Beløb, som de private Kræfter selv tilflyde. Naar jeg derfor ganske ærlig skal udtale min Mening, saa maa jeg sige, at jeg finder det uskjonsonnt, at man ikke vil tage inod dette Forslag og yde et saaringe Bidrag som dette, hvad der ligeoverfor Statskassens tidligere Stilling til Stutteriet er en reen Binding. Jeg skal ikke opholde mig ved, at det ærede Mindretal ogsaa albeles slaaer en Streg over hele Ordningen af de noget forkvalede Sordforhold, som findes dernede, og